

K·MEO

SOROLL CIENTÍFIC

El Sónar altra vegada a Barcelona

Incapaç del tot de identificar el Sónar amb una experiència de música, creativitat i tecnologia, però m'ho van jurar i vaig anar a fer l'entrevista. Portava un vestit gris, coll i corbata i l'audiòfon perquè començo a sordejar. Per tres vegades el taxista em va jurar que em portava al Sónar. No m'ho podia creure. Mira tu a quin tipus de gent li agrada la creativitat. Emprenyat, el taxista en va obrir la porta i va dir: "si no me cree bájese y siga los gritos".

La trobada amb la gent del Sónar va ser cordial (em sembla) perquè sembla que això de la creativitat es basa essencialment en fer sorolls molt forts. Macos però forts i no ens enteníem gaire.

La robòtica és essencial, enlluerna i transporta i els hologrames et retornen a un futur que desconeixes perquè està en el passat.

Sónar és una convergència multidisciplinar... POLITICA??? No, no t'espantis, una convergència social que aborda temes socials, sobre tots els desconeguts. VALE.

Mix...

Un diàleg entre la tecnologia i la herència cultural, en especial l'espartana.

Cada vegada la gent està més especialitzada i se'ls pot anar donant experiència nova.

Mix...

De l'holocaust en surt l'holograma...

I espera quan la intel·ligència artificial estigui a l'abast de tothom, això serà la hòstia. Un nou món. Un Mix entre realitat i ficció. ARA, EL MIX!

La majoria d'aquestes notes me les van escriure en un tovalló de paper i ara les repasso mentre l'otorrino intenta treure'm les peces de l'audiòfon que em va explotar dins l'orella.

M'encanta la cultura de Barcelona.

GARSA PROSTÀTICA

DE NOVEL·LA NEGRA

Tràfic d'antiguitats

Els millors autors de novel·la negra, col·loquen sempre un esquer, en forma de personatge, a les primeres pàgines de l'obra. Es presenta com un home o dona que traspua silencis, mentides i passat fosc i que el converteix immediatament en el possible culpable de la història que s'explica. Els lector, queden satisfets de la seva habilitat deductiva i acaben el llibre només per confirmar-se com aguts investigadors. Dos pàgines abans del final però, surt un altre personatge, un que durant tota la novel·la ha estat bo i col·laborador. Aquest i no el bandarra d'abans, és l'assassí o el lladre o el que faci falta.

Ara els Simenon, Christie, Doyle i companyia hauran de canviar de tàctica. Ara el dolent, és el dolent de la primera pàgina o per ser més exactes el que

defensa amb més vehemència a la víctima. Ara és l'empresari exemplar el que ha robat a la seva pròpia empresa, el bisbe modèlic qui ha violat a més infants, el policia qui mata a la població, o els Presidents de tota mena d'associacions (des de ONG fins a Museus) els que desvien fons a les seves butxaques.

El darrer cas, toca i taca presumptament al President i Sots president de l'Associació internacional d'antiguitats. No cal fingir, ja se sap, el que dirigeix és el que guanya. Ni falta fa parlar dels espolis culturals que la civilització ha fet en els països del tercer món. A la sortida de les piràmides, centenars d'egipcis t'ofereixen pedres robades

(absolutament falses) dels jaciments. El robatori és la moneda més utilitzada per aconseguir peces antigues. Tots ho sabem i darrerament sabem també qui són els malfactors. No només que duen el coll blanc, també cobren de la institució que roben i viuen com un déu de l'Olimp gràcies a les seves dietes. Enriquir-se amb el material que treballes, ja forma part de la feina en la que treballes. De no fer-ho els acomiadarien per manca de professionalitat. Ves per on.